

JÁ NEVÍM

Barbara Abelová

thriller

Já nevím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbara Abelová
Já nevím – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JÁ NEVÍM

Barbara Abelová

Barbara Abelová

JÁ NEVÍM

„Jsi sama, motýlku?“

Dostat od milence vzkaz kvečeru, kdy je třeba využít každičkou vteřinu, není nic rozumného. Přesto když Camillin mobil zahrál melodii ohlašující příchod esemesky, bez ohledu na úmysly se jejího rozhodování okamžitě ujímá srdce, ovládne mozek a nedovolí rozumu do ničeho mluvit.

Když si přečetla zprávu, neubránila se blaženému úsměvu. Najednou kolem ní neexistuje nic jiného, jídlo bublající na sporáku, stůl, který je třeba prostřít, Emma ve vaně ani nenakrmená kočka.

Z prstů jí tryská odpověď.

„Jsem s Emmou. Jinak... Jo ;-)-“

Přestává vnímat čas, všechno mizí a ona se zatajeným dechem čeká na odpověď...

Pár syntezátorových tónů jí dovoluje opět se nadechnout.

„Kdy se vrací?“

Camille se kouše do spodního rtu a píše na dotykové klávesnici.

„Za hodinu, proč?“

Vteřiny opět plynou v čekání na slova od milého... Camille miluje tyto okamžiky kradené všednímu zaměstnání, emoci nedovolených

myšlenek, vzpouru svědomí, které ji už několik týdnů ponechává napospas jejím démonům...

„Mamííí! Já chci vylézt!“

Tím se znovu panovačně a tyransky ujímá vlády rutina. Pětiletá Emma se máčí nahoře ve vaně už dost dlouho.

„Už běžím, holčičko!“

Camille vzdychne, ale telefon z ruky nepouští. Náhle ji do nosu udeřila vůně linoucí se z kastrolů, nemá daleko ke spálenině. Camille na poslední chvíli jídlo zachránila s pohledem upřeným na smartphone, který musela odložit na kuchyňskou linku. To, že žádná reakce nepřichází, ji sklíčuje...

„Mamíííí!“

„Už běžím!“

Camille dcerku zná: ta nepřestane, dokud nedosáhne svého. Po dráždění strčila smartphone do kapsy a zamířila do haly, odkud vede schodiště do patra.

V momentě, kdy chce vykročit na první schod, se ozývá domovní zvonek, jehož dva zvláštní tóny připomínají náznak refrénu, který nikdy nedozní do konce.

Camille strnula.

V myslí jí vytanou nejrůznější domněnky kdesi mezi strachem a nadějí, téměř se poplašila, protože to, po čem člověk šíleně touží, se někdy podobá tomu, čeho se nejvíc obává. Nebo naopak.

„Mamííí! Kdo to jééé?“

„Nikdo, miláčku. Už jdu!“

Mladá žena se jako automat otočila a náhle jí zatvrzelé mlčení mobilu připadá jako nejvýmluvnější odpověď. Ví, že je to on. Ví, že místo milostné esemesky nebo dvojsmyslné zprávy je tady, za dveřmi, zaskočil ji v jejím přirozeném prostředí, kde půvab tajných dostaveníček nepůsobí, kde jí kouzlo zapovězených objetí nepřidá na kráse ani na vzácnosti.

Kde je jen obyčejnou ženskou.

„Zatraceně!“ šeptla a snaží se nepropadat panice.

Obrátila se, rychle pohlédla do zrcadla zdobícího zeď v hale a snaží se upravit si účes. Marně. Na každou jejich schůzku se pečlivě chystala, a teď si zoufá, že jí pár směšných vteřin nedodá nádhery, která je výsledkem dlouhých minut v koupelně.

Druhé zazvonění ji přimělo ke zděšenému zakvílení. Co ho to padlo chodit sem? Přišel o rozum? Camille přistoupila ke dveřím, srdce až kdesi v krku. Chytila kliku, pořádně se nadechla a otevřela.

Étiennův úsměv na prahu ji okamžitě odzbrojil.

„Zbláznil ses?“ šeptá vyplašeně a rychle za sebou zavírá dveře.

„Chtěl jsem tě vidět,“ odpověděl tím hlubokým hlasem, který ji pokaždé dostane.

„Ano, ale ne tady! Jestli někdy...“

„Já vím! Neboj se, nezdržím se. Byl jsem zrovna poblíž a...“

Nedořčená věta je stejně výmluvná jako jeho žhnoucí pohled. Camille vzdychla, cítí, že veškerá její obrana se rozplývá jako sníh na slunci, hoří touhou schoulit se mu v náručí. Odrazuje ji od toho jen přítomnost sousedů, má pocit, že za každým oknem se skrývá vtíravý pohled, udavačská ústa, pomlouvačná mysl.

„Je ještě těžší tě vidět a nemoci tě políbit,“ šeptá zjihle.

„Tak mě polib...“

Žena se usmála, mírně zavrtěla sklopenou hlavou na znamení bezmoci, je to jediný způsob, jak odmítnout jeho výzvu... Na několik nekonečných vteřin mezi nimi zavládlo mlčení, výmluvnější než cokoli, co si lidé mohou říci, když po sobě touží.

„Musím jít,“ povzdychla si a konečně hlavu zvedla.

„Můžeme se vidět zítra o polední pauze?“

Váhá, takže on tiše a chraplavě dodává:

„Toužím po tobě...“

„Já taky,“ odpověděla jedním dechem. „Ale nesmíš chodit sem, Étienne. Slib mi to.“

„Uvidíme se zítra?“ opakuje muž, jako by to byla podmínka, aby slíbil, co se po něm žádá.

„Pokusím se.“

Ucouvla o krok, uvědomuje si nebezpečí, aniž vlastně ví, co je nebezpečnější, zda pohled toho muže, nebo vnitřní oheň, který ji šíří... Tápavě našla kliku dveří za zády, ihned ji stiskla, pootevřela ústup k poslední naději, že se nedopustí nepředloženosti.

Muž zůstává stát, pozoruje ji a objímá pohledem, který ji zahřívá, spaluje.

„Zítرا ráno ti zavolám,“ slibuje mu a udělá další krok dozadu.

Muž přikývl, s dobovyatelským úsměvem ji nespouští z očí, zatímco ona couvá dál. Ve chvíli, kdy mizí v předsíni, kam za ní nebude moci, k ní přiskakuje a horečně ji objímá. Camille se málem ani nesnaží bránit, ví už, že veškerý odpor je marný. Ne proto, že on je větší a silnější než ona, ale prostě proto, že tento polibek je právě v tuto chvíli to, po čem touží. Přemožená se poddává jeho objetí a opětuje je, věší se mu na krk, horečně se k němu tiskne celá rozechvělá. V prudkosti tohoto zoufalého polibku jako by každý z nich čerpal z toho druhého kyslík potřebný k přežití, jako by se jim přestalo dostávat vzduchu, kdyby se někdy ten dotyk měl přerušit. A právě tento šílený pocit Camille opájí: pocit, že může volně dýchat, když je s ním, a že se doslova dusí, je-li od ní daleko.

Jejich vztah odporující veškerému rozumu trvá pět týdnů. Nevinná mladá třicátnice Camille Verdierová do té doby kráčela po idylické cestě bezproblémového života s odpovědným manželem a roztomilou dcerkou. Patří k ženám, jejichž krása, jak vnější, tak vnitřní, se ještě nerozvinula naplno. Až do doby před pěti týdny byla hezká, ne však krásná, milá, ale ne víc, trochu nešikovná, plná zdravého rozumu, velice racionální (možná až příliš), a když se o ní mluví, každému se vybaví slova „nenápadná“ a „rozumná“.

A pak potkala Étiennea, a ten v ní vyvolal tsunami emocí.

Aniž by to dokázala vysvětlit a bez sebemenšího tušení, jak by měla s takovým otřesem naložit, si uvědomila své fyzické i intelektuální přednosti, které postupem času nechávala pomalu chátrat. Právě jí bylo jednatřicet let a plynoucí život ji začal bytostně

děsit. Často slýchala o krizi kolem třicítky, ale nikdy ji nenapadlo, že by se to mohlo tak niterně týkat i jí. Ihned z toho začala vinit svůj osobní život, který jí náhle připadal k smrti nudný, obviňovala manželovu rigidnost, jeho nedostatek fantazie.

Což není tak docela přesné.

Patrick Verdier je zkrátka se svým životem spokojený. To nejspíš vysvětluje jeho sklon nechávat věci plynout samy od sebe. Má stabilní zaměstnání, které ho uspokojuje (učí literaturu na fakultě v sousedním městě), skvělou manželku a úžasnou dcerušku, která mu ještě nepůsobí moc starostí. Jeho společenský život vzkvétá mezi poklidnými večery s rodinou, schůzkami s kolegy, které končívají v bistru na rohu, studentskými projekty, jež sleduje po vyučovacích hodinách, tenisovými turnaji s několika starými přáteli z fakulty... Prostě nenachází nic, co by mohl svému životu vytknout, a užívá si ho, aniž by požadoval něco víc.

I Camille Verdierová má stabilní zaměstnání, které ji uspokojuje, a navíc je díky němu finančně nezávislá: je bytovou architektkou, dokázala se prosadit a udělat si v oboru jméno a dnes řídí tým inženýrů, designerů a koloristů, s nimiž pokračuje v neustálém profesionálním vzestupu.

Rozdílné společenské postavení manželů tedy není důvodem vzpoury, která se uhnízdila v Camillině srdci. To by bylo příliš jednoduché. I ona má veškeré předpoklady být šťastná, a ještě před pěti týdny šťastná nepochybně byla. Nebo si to myslela. Neví proč, najednou jí to už nestačilo. Proč jí to, co s láskou a trpělivostí vybudovala, náhle připadá tak fádní? Proč ji najednou manžel častěji rozčiluje, než zajímá? A proč se jí najednou nezdá tak okouzující? Proč touží po něčem jiném? Proč chce víc?

To ona neví.

Její setkání s Étienнем pro ni bylo jako elektrický šok. Jakmile ho spatřila, měla fyzický dojem vytržení z neblahých čarů suchopárné rutiny. Dosud si šla svou cestičkou životem, aniž si kladla otázky, ale ten pohled ji teď neslýchaně prudce probral: jako se člověk

s trhnutím probudí uprostřed noci a nechápe, kde je, rázem se ocitla na kraji cesty, o níž s jistotou věděla, že si ji sama ne zvolila. Ztracená uprostřed osudu, který vlastně není její. Jenže už bylo pozdě na to se otočit: po té cestě s ní kráčí dcerka, kterou nade vše miluje, nedokáže ji zanedbávat byť i pro ten nejopojnější milostný vztah.

Uvízla v jednosměrce.

Setkali se před mateřskou školkou U Pěnkavek, když čekali každý na svou dceru. Camille si ho předtím nikdy nevšimla, ale okamžitě na ni zapůsobilo jeho charisma, impozantní zjev, výška, široká ramena, dobytelský šarm. Tvář sálající životem, intenzivní pohled a šíleně okouzlující hlas. Vyzařovala z něho sebejistota spolu se smělostí a také pach studeného tabáku, což jí zřejmě ne vadilo, přestože byla zuřivým odpůrcem cigaret.

Oslovil ji jako první, ptal se, zdali školka končí opravdu v hodinu, jak mu řekli. Camille to potvrdila a dali se do řeči o banalitách, jaké si lidé říkají na ulici, dokud se dveře školky konečně neotevřely, nevyběhly z nich děti a rodiče se rozcházel. Camille a Étienne se rozloučili úsměvem vyjadřujícím vzájemné sympatie.

V následujících dnech se vídali znovu, vždy před školkou, pár minut před otevřením dveří. Nenápadně mezi nimi vznikl vztah, chuť se vidět znovu, implicitní schůzka. Když Camille byla s ním, cítila se jiná. Krásnější, žádoucnější, zajímavější, a způsob, jak se na ni díval, ji den ode dne mátl víc a víc. Dílo dokonala přitažlivost čehosi nového a opojnost zakázanosti.

Camille padla Étienneovi do náruče o čtrnáct dní později, když ji náhodou – ale byla to opravdu náhoda? – potkal v době obědové pauzy poblíž jejího pracoviště a navrhl, aby pojedli spolu.

Dělali spolu i leccos jiného.

Ji okouzluje zapomenutá emoce, že se líbí muži, který není jen výplodem jejích nepřiznatelných a ostatně nepřiznaných fantazií. Byl strašně uklidňující, jemná směs muže ochranného a probouzejícího dřímající smyslnost. Odhaloval její utlumené pŕvaby,

skryté příliš dlouho za rolí matky a manželky. Objevovala s ním závrať lehkosti a potěšení bez povinnosti.

Když se Camille večer ukojená vracela domů, dosud prosycená Étienovou vůní, zbýval choulostivý úkol vyrovnat se s pocitem viny. Instinkt ji nabádal, aby o tom nepřemýšlela. Pospíšila si tedy zavřít na sedm zámků jakoukoli snahu to rozebírat, aby umlčela své svědomí a uřála rozumné uvažování. Chtěla si jen užívat bonusu, který jí život poskytl, a nehledat, kam to může vést, počítala, že to skončí tak, jak to začalo: jednoho krásného dne bez varování. Bez rozruchu. Nikomu to neublíží. Étienne od ní nic nevyžadoval a ona mu nic neslibovala. Byla to aférka na pár dní.

O pět týdnů později se situace značně zkomplikovala.

„Krásně voníš, motýlku,“ šeptá Étienne s tváří u Camillina krku.

Étienne jí říká „motýlku“. Má rád živé barvy, do nichž se obléká, směje se její mánii přeskakovat od jednoho tématu k druhému jako motýl poletující z květu na květ. Rád taky předstírá, že ji změnil v motýla, protože než se setkali, byla jen neohrabanou něžnou housenkou.

„Mami?“

Když Camille uslyšela ten tenký hlásek, trhla sebou, jako by do ní udeřil blesk. Chvatně se vyvinula z Étienovy náruče a otočila se do haly.

Na schodišti stojí Emma celá mokrá, neobratně zavinutá do osušky, a hledí na ni tázavě.

„Miláčku!“ vydechla mladá žena a nedokázala skrýt obrovské rozpaky.

Dívka ani nemrkla. Camille se falešně a nesmyslně zasmála, zoufale se snaží té situaci dodat zdání normalnosti. Nešikovně se otočila k Étienovi s několika slovy plnými zdrženlivosti, jež jí ještě před pár vteřinami rozhodně chyběla.

„Jste hodný, že jste se stavil, za pár dní vám zavolám. Na shledanou.“

V Étienkových očích je patrný zmatek. Po několika vteřinách, během nichž na Camille rozpačitě hledí, se konečně odhodlal ji pozdravit.

„Výborně. Budu čekat, až se ozvete.“

Než se obrátil k odchodu, otočil hlavu k Emmě, stále stojící na schodišti.

„Na shledanou, slečno.“

Dítě na něj vážně hledí, ale nedopovídá. Camille mezi nimi jen stěží skrývá utrápenou netrpělivost.

„Děkuji. Na shledanou,“ opakuje naléhavě.

Étienne konečně opouští zápraží a odchází cestičkou vedoucí k ulici.

Camille už nečeká ani vteřinu a trochu příliš prudce zavírá dveře.

PÁTEK

1

Sedm třicet. Šestadvacetiletá učitelka Mylène neodbytně tiskne zvonek u otcova bytu. Ví, že ho určitě vzbudí a že bude naštvaný, ale nemá jinou možnost.

Přestože je brzo, slunce svítí na nebi bez mráčku, bude krásný den. Město se pomalu probouzí, ulice se plní lidmi na cestě do práce a školáky, pekařství už jedou naplno.

Když se dívka nedočkala žádné reakce, potlačila nával netrpělivosti. Podívala se na hodinky, odhadovala, kolik času bude potřebovat na cestu do školky U Pěnkavek, a ještě jednou zmáčkla pořádně zvonek.

Po dlouhých vteřinách čekání se v domácím telefonu konečně ozve otcův ospalý a chraptivý hlas.

„To jsem já, tati. Otevři!“

Chvilka váhání, několik zamumlaných, ale naprosto slyšitelných neslušných slov a konečně cvaknutí, které Mylène umožnilo vklouznout do domu. Dívka pospíchá ke schodišti a ve spěchu bere schody po dvou. Ve třetím patře jsou pootevřené dveře. Mylène je otvírá a vchází do malého bytu.

„Víš, kolik je hodin?“ protestuje podrážděně otec.

Stojí uprostřed obývacího pokoje ve spodkách, vlasy má rozčuchané, rysy poznamenané spánkem, z nějž byl vyrušen. Mylène si

z otcova ustrojení ani tónu přivítání nic nedělá. Několika kroky k němu přistoupila a kratičce ho políbila na tvář.

„Je mi líto. Já hned jdu, už tak mám zpoždění. Potřebuju inzulin.“

Neztrácejíc čas, jde rovnou do kuchyně k ledničce a kvapně ji otvírá.

„No dovol?“ urazil se otec kráčejíci v závěsu. „Co si myslíš, že děláš?“

„Tati, máme dneska školní výlet. Za půl hodiny odjíždíme! Nemám čas zajít do lékárny, ta je každopádně ještě zavřená. Půjčím si tvé inzulinové pero.“

„Proč si nevezmeš svoje?“

„Je prázdné.“

„A co mám dělat já?“

„Ty si můžeš dojít koupit další, až lékárna otevře!“ odpovídá mladá žena, jako by to bylo očividné.

„V tom problém není, Mylène!“ rozčiluje se otec. „Nechápu, proč mám chodit do lékárny, když si můžeš sama docela dobře...“

Mylène podrážděně vzdychá.

„Já nemám čas, tati!“

„A myslíš, že já ho mám?“

„Ty na to máš celý den!“

„Co ty o tom víš? Ještě jsem si nepíchl dnešní dávku. Vždyť jsem spal!“ dodává a pečlivě zdůrazňuje každou slabiku poslední věty, aby dceři naznačil, že ho otravuje.

„Tak si píchni teď!“ dupla si dívka. „Tati, já nemám čas se s tebou dohadovat. Potřebuju to inzulinové pero. Jakmile se vrátíme, doběhnu do lékárny a koupím ti nové.“

„Ne!“ prohlásil pevně a uchopil pero. „Můžeš si svou ranní dávku píchnout tady.“

Dcera s otcem proti sobě stojí u dosud otevřené ledničky. Oba jsou diabetici prvního typu, musejí užívat inzulin. Pokud dávku vynechají, může to mít nedozírné následky: protože jejich tělo nedokáže transformovat glukózu v krvi na zdroj energie, mění ji

v mastné kyseliny. Lipidy používané jako palivo vedou ke vzniku kyselých látek, které se hromadí, překyselují krev a buňky a vyvolávají fatální příznaky: dehydrataci, nevolnost, zvracení, dýchací potíže, zmatenost a kóma.

„Jestli mi to uděláš, tati, přísahám že...“

Dívka potlačuje vztek, jehož projevy otci neunikly. Právě víc-ko se chvěje, což ji nutí zavírat oko. Rysy se jí stahují a dech zkracuje.

„Uklidni se, Mylène,“ nabádá dceru a sám se snaží potlačit podráždění. „Přizeneš se sem za úsvitu jako velká voda, vytrhneš mě ze spánku a chceš mi vzít inzulinové pero... Jak to, že ty žádné nemáš?“

„Byla jsem přesvědčená, že v něm ještě zbývá několik dávek,“ vysvětluje netrpělivě Mylène. „Prostě jsem se spletla.“

Kvapně pohlédla na hodinky a netrpělivost znovu nabývá vr-
chu.

„Zatraceně, tati! Rozhodl ses mi otrávit dnešní den nebo co? Autobus odjíždí za dvacet minut, jestli přijdu pozdě, ředitelka mě zabije. Tumáš...“

S potlačovaným vztekem otvírá tašku, zmateně se v ní přehra-
buje, rozčiluje se, nadává, až konečně nachází peněženku a vyta-
huje z ní padesátieurovou bankovku.

„Tady máš padesát euro, aby sis to podělané pero koupil,“ ječí a hází peníze do tváře otci.

Ten se ovládá jen s největším vypětím.

„Nech si své peníze!“ zahřměl, ale přece jen ji pero podává.

Mylène ho prudce popadla a vztekle pohlédla na otce.

„Je šílené, že se tě musím doprošovat, abys mi zachránil život!“

„Zachránil život!“ vykřikl a následuje ji ke dveřím bytu. „Proč tak velká slova? Já nemůžu za to, že si neumíš dávky pořádně roz-
vrhnout!“

Ve vchodu se k němu dcera otočila:

„A kdo může za to, že mám cukrovku?“

Bylo zjištěno, že příčiny Mylěninu cukrovky jsou opravdu genetické, tudíž dědičné.

„Mohla bys aspoň poděkovat,“ namítá otec trochu mírněji.

Mylène ho sjela pohledem. Neohroženě čelí jejímu vzteku s úsměvem vyjadřujícím veškerou lásku světa. Ale dcera je nepřístupná: pohrdla touto známkou náklonnosti a s třísknutím dveří opouští byt.

Otec zůstává chvíli stát uprostřed obýváku a zírá na dveře, za nimiž dcera zmizela.

Třicet vteřin na to se dveře opět otvírají a Mylène je zpátky. Vřítela se do místnosti, dlouhými kroky zamířila k otci a s povzdechem ho políbila.

„Díky, tati. Pak ti ho vrátím.“

„Měj se hezky na výletě, holčičko.“

2

Na školním dvoře panuje ruch. Tím spíš, že poprvé po čtrnácti dnech se zdá, že bude krásně, i meteorologové se tentokrát shodují. Letní bouřky hrozí až kvečeru. Děti rozrušené odjezdem neustále pobíhají, ačkoli mají zůstat ve skupinách, a rodiče postávají u vchodu do školky, ačkoli by se měli rozejít.

„Mireille! Máte tu krabici s páskami na rukávy? Nějakou záhadou zmizela.“

Vedle záchodů učitel tělocviku Bruno Danzig mává na elegantní ženu, dynamickou čtyřicátnici, která kráčí přes dvůr vojenským krokem.

„V jídelně!“ odpovídá mu bez zaváhání.

Ředitelka mateřské školky U Pěnkavek Mireille Ceriseová pokračuje v chůzi, ani nezpomalí. Nezdá se, že by se jí radostný zmatek na dvoře dotýkal; vše jako by měla pod kontrolou. Což ve skutečnosti není ani zdaleka pravda.

„Éliane!“ volá ředitelka na učitelku, která se, jak to jen jde, snaží zavést pořádek. „Je čas se seřadit, děti nastupují za pět minut!“

Éliane přikývla a vzápětí zvýšila hlas, jímž požaduje klid. Mireille míří na nádvoří, proplétá se mezi dětmi, v letu chytá míč

a okamžitě ho zabavuje, na poslední chvíli se vyhne chlapečkovi, který jí upadl k nohám, a téměř bez zastavení ho zvedá.

„Mireille!“ volá školník od vchodu na dvůr. „Autobus blokuje celou ulici! Musíme sebou hodit!“

„Vždyť už jdeme!“

Pak zahlédne Bruna vracejícího se z jídelny s nějakou krabicí.

„Pane Danzigu, postavte se ke vratům a každému dítěti, které vychází ven, dejte pásku na rukáv.“

„To jsem se právě chystal dělat!“

„A vyžeňte ty rodiče, vzniká tu zácpa!“

Bruno Danzig se vzdaluje a mumlá si pro sebe:

„Vyhnat rodiče! Ta je dobrá!“

Mireille jde dál směrem k recepci. Pár metrů před dveřmi uviděla tři děti, jak se perou jako hadráři.

„Hej!“ křikla na ně a rázem je u nich. „Tak přestanete s tím, co? Hned se zařadte, nebo si vás nechám ve školce!“

Chlapci se snaží ospravedlnovat, ale marně. Mireille je popadla za ruce a táhne je k Éliane.

„Tihle tři patří k vám?“

„Ne, ti jsou z Mylèny třídy,“ odpovídá Éliane, která ve školce učí nejdéle.

„A kde je Mylène?“ ptá se Mireille a pohledem pročesává dvůr.

„Ještě jsem ji neviděla.“

„To si děláte legraci?“

Pro jednu Mireille ztuhl úsměv na tváři. Podívala se na hodinky a podrážděně povzdychla. Chlapci toho využili a utekli, zatímco opodál se podle Élianiných pokynů tvoří přibližná řada dětí. Ředitelka okamžitě mění směr a chvátá ke školníkovi.

„Viděls ráno Mylène?“

„Ne,“ odpověděl, nedbaje na podráždění v ředitelčině hlase. „Tak už ta děcka naložíš? Městská rada se do nás bude zase navážet!“

„Čekám na Mylène, chápeš?“

Mireille odchází a při chůzi vytahuje z kapsy mobil, zjišťuje, že nemá žádnou novou zprávu. Vyhledala tedy kontakty, číslo Mylène Gilmontové, chystá se jí zavolat, když tu ji uvidí, jak k ní pospíchá.

Mylène je nejmladší učitelka U Pěnkavek. Díky těžkým zrzavým kučeravým vlasům vypadá hrozně mladě, k čemuž přispívá tvář posetá pihami. Nebýt jejího vždy dokonalého oblečení, vypadala by na sedmnáct, což v jejím zaměstnání není vždy výhodou: mnozí rodiče jsou zmateni jejím mladistvým vzhledem, mají pochybnosti o její schopnosti vést třídu patnácti dětí a moc jí nedůvěřují.

Diktatura vzhledu.

Navíc Mylène není nikterak hezká. Přestože mnohé rusovlásky bývají ohromně krásné, ona k nim nepatří. Jejím rysům chybí soulad, obočí má moc daleko od sebe, koutky očí mírně povislé, nos příliš dlouhý, ústa příliš úzká. Vypadá, jako by neustále trucovala, jako když je pořád naštvaná. Mylène na první pohled nevypadá zrovna přitažlivě.

Ředitelka s ostrým klapnutím zavřela telefon a uvítala učitelku podrážděným máváním paží:

„Dneska vážně není den na pozdní příchod!“

„Omlouvám se!“ udýchaně ze sebe vypravila Mylène. „Nezvonil mi budík, nechápu proč. A když jsem otevřela oči...“

„Šetřte slovy, nemáme čas nazbyt! Seřadte si děti a dovedte je do autobusu. Odjíždíme za pět minut.“

Učitelka si zaraženě pospíšila uposlechnout: došla do středu dvora, zatleskala a shromáždila své malé žáčky. Téměř okamžitě ji obklopuje několik rodičů; potřebují jí sdělit tolik věcí ohledně svých ratolestí, Matteovi se dělá za jízdy špatně, stejně tak Anaïs, Félix trpí sennou rýmou, Jérôme má pro případ astmatického záchvatu v kapsičce batůžku Ventolin, je třeba dohlédnout, aby si Julie nechala šátek kolem krku, i když bude teplo, ráno ji trochu pobolívalo v krku, ale ani za nic nechtěla výlet zmeškat.

Mylène vede svou řadu dětí k východu ze školky a přitom vstřebává všechny tyto informace. Vedle vrat Bruno rozdává žluté fluorescenční pásky, které si děti navlékají na rukáv, aby bylo jasné, že všechny patří ke školce, a aby bylo každé vidět i na dálku.

„Dobrý den, Bruno!“ zdraví ho Mylène s náznakem nesmělého úsměvu. „V plné síle na dlouhý den?“

„Ahoj, Mylène. Na školních výletech mě utěšuje to, že ohlašují blížící se konec školního roku.“

„Ještě ale zbývá měsíc!“

„Vždyť říkám: už jen měsíc a máme prázdniny.“

Mylène neví, co na to říct, tak jen opatrně kývne. V přítomnosti tělocvikáře se vždycky cítí trochu nesvá, nejspíš proto, že jí připadá neuvěřitelně přitažlivý, zatímco o své přitažlivosti si nedělá žádné iluze.

Aby zakryla rozpaky, obrací Mylène pozornost k dětem ze své třídy, které jedno za druhým konečně nastupují do autobusu. Pár rodičů tu ještě zůstává, stojí na protějším chodníku, aby viděli odjezd. Třicet dětí ve věku od čtyř do šesti let dává volný průchod rozrušení, že zažívají tak neobyčejný den. Na programu mají dopolední návštěvu výukového statku, piknik na kraji lesa u Čtyř dubů, pak stavění domečků na pasece Vlčích máků, což je pěkné místo pouhých osm set metrů od okraje lesa, kam se snadno dojde po nově upravené cestě.

Mireille Ceriseová na chodníku u vchodu do školky dohlíží na náležitý průběh operace. Školník vedle ní netrpělivě hartusí na to, jak poslední děti pomalu lezou po třech strmých schodech do autobusu.

„Tak už nevrčte,“ přikazuje mu šepem a nepřestává se usmívat. „Vždyť jste jako naštvaný buldok. Za tři vteřiny začnete slintat.“

„S tím slintáním nevím, ale rád bych nastupování popohnal kousáním do lýtek,“ odpověděl školník polohlasně stejně lakonicky.

Jakmile nastoupil poslední školáček, ředitelka sebrala krabici s několika zbývajícými páskami. Nakonec do autobusu nastupuje Bruno a za ním vychovatelka Sandrine. V autobuse obě učitelky, Éliane a Mylène, za pomoci knihovnice Véronique usazují opozdilce, uklidňují případné rozmíšky, dohlížejí na to, aby děti trpící nevolností seděly vepředu, utěšují pár mrňat, které celý ten rozruch roztesknil.

Autobus je konečně připravený k odjezdu. Děti s nosy přilepenými k oknům vesele mávají směrem k protějším chodníku na rozloučenou několika rodičům, kteří s dojetím mávání opětují. Vůz se rozjíždí a k velké úlevě školníka, který zamručel tentokrát uspokojením, se vzdaluje. Pokud Mireille Ceriseová cítí podobnou úlevu, nijak to nedává najevo a zdvořile se loučí s rodiči, kteří se konečně odhodlávají vyklidit pole.

„Mají štěstí na počasí!“ poznamenává jeden mladý tatínek, když ředitelku míjí.

„To vážně ano!“ souhlasí Mireille a zvedá oči k obloze. „Hlásili bouřky, ale až kvečeru. Děti čeká nádherný den!“

3

Patrick Verdier zaparkoval na fakultním parkovišti a stěží potlačil podráždění. Přijet se sedmiminutovým zpožděním nemívá ve zvyku. Je to tím nepříjemnější, že z domova vyjel s dostatečným předstihem, a on nesnáší být bezmocným rukojmím neschopnosti druhých.

Nemeškal, sebral kufřík ze sedadla spolujezdce, vystoupil z vozidla, zabouchl dvířka a rychle zmáčknul automatické zamykání na přívěsku klíče. Auto dvakrát kratičce bliklo a pozdravilo ho téměř veselým zvukem. Patrick Verdier zamířil k hlavní budově, krátce pohlédl na hodinky a ještě přidal do kroku. Den nezačíná dobře.

Proud studentů na chodbách fakulty míří do různých učeben. Profesor si razí cestu a ty pohyblivé překážky, které mu brání dohnat několik drahocenných vteřin, ho rozčilují stále víc. Než půjde do velké posluchárny, kde bude dvě hodiny v kuse přednášet o skandinávské literatuře 19. století, musí se ještě stavět na sekretariátu. Veselý šum rozléhající se chodbami mu nijak na náladě nepřidává, právě naopak: hluk a chaos nesnáší, škodí mu. Obírají ho o pozornost, zpomalují myšlení a brání soustředění. Patrick Verdier hoří netrpělivostí. Na sekretariát mu zbývá už jen několik

metrů. Hodinky ukazují, že jeho zpoždění se protáhlo o další minutu. Jsou dny, kdy jde všechno šejdrem.

Konečně vstupuje do administrativního oddělení.

„Profesore Verdiere!“ zvolala Jeannine, jedna z nejstarších fakultních sekretářek. „Už jsem se bála, že se vám něco stalo!“

Přes naprosto vážný tón jí v oku blýskne veselí.

„Ani mi nemluvte! Noční můra!“

Patrick Verdier popadl došlou poštu a rychle se jí probírá.

„Nemám ani čas na svůj bylinkový čaj,“ povzdechl si.

Jeannine se na něj přes monitor svého počítače soucitně usmála. Patrick Verdier rozmrzele uložil poštu do kufríku a obrátil se k odchodu. Chvilku nato otvírá dveře do stupňovitého sálu 12B, kde se už usazuje stovka studentů.

Patrick Verdier má neměnný rituál: když se usadí za katedrou, nahlédne do svých poznámek a čeká, až všichni ztichnou. Přednášet začíná, teprve když panuje naprostý klid. Studenti druhého a třetího ročníku to už znají a stačí jim jen pár vteřin, aby profesovi dali najevo, že jsou připraveni. U těch z prváku to může chvíli trvat. Už se tu stalo, že čekal téměř dvacet minut, než s přednáškou začal. V kuloárech univerzity se žertuje, že když do amfiteátru vstoupí Verdier, i mouchy přestanou mávat křídly.

Po minutě a půl – jsou to studenti prvního ročníku, ale akademický rok se chýlí ke konci – profesor konečně zvedá pohled od poznámek.

„Dnes se vrátíme k rozboru divadelní hry Henrika Ibsena *Domček pro panenky*, známé též pod jménem hlavní hrdinky *Nora*. Minule jsme rozklíčovali, jak očividně tu dochází k rozporu soukromé etiky, jaká v tehdejší společnosti tradičně připadala ženě a pramenila z pojetí odpovědnosti a pečování, s veřejnou etikou, představovanou mužem a řídicí se principem povinnosti a spravedlnosti. Zatímco žena vládne jako svrchovaná paní domova a řídí vše, co se týká domácnosti, do otázek společnosti nemá co mluvit a realitu přesahující činnost hospodyně opomíjí. Nora je běžným

prototypem obrazu ženy koncem 19. století. Na začátku dramatu je jednou ženou z mnoha. Její štěstí je synonymem bezpečí, naplňovat ji má pouze přítomnost manžela a dětí.“

Patrick Verdier se odmlčel, náhle znepokojený. Ačkoli obvykle ze zásady svůj profesní život drží odděleně od života soukromého, vybavilo se mu pár slov, které mu včera řekla manželka. Ta parazitní myšlenka ho vyrušila, a aby zakryl rozpaky, pohlédl na posluchače a nevhodnou vzpomínku vypudil z mysli. Pak pokračoval: „Tím, že Nora zfalšovala otcův podpis, aby si vypůjčila peníze, a umožnila tak léčbu nemocnému manželovi, se podle vlastního mínění nejen nedopustila zločinu, ale navíc je na tento čin do jisté míry i pyšná, protože z jejího pohledu vycházel z dobroty a spravedlnosti. K tomu činu ji vedlo její svědomí. O pravidlech, jimiž se řídí společnost, nic neví. Nejprve ji přehnaně chránil otec, pak manžel, takže se Nora stává obětí normativních představ své doby. Na konci 19. století má být žena v první řadě manželkou a matkou.“

Profesorovi v mysli opět vytanula jakási posměšná ozvěna, kterou rychle zaplašil.

„Rád bych připomněl, že Ibsen toto drama nenapsal ze žádných feministických důvodů, i když k takovým myšlenkám byl vnímavý. Jeho motivací bylo v první řadě dodat buržoaznímu dramatu psychologickou hloubku a sociální rozměr, které se od Shakespearových dob na divadelní scéně nevyskytovaly. Ibsen líčí střední třídu své doby. Když za sebou Nora na konci hry zabouchne dveře domova se slovy, cituji: ‚Co říkají lidé a co stojí v knihách, to už pro mne nemůže být rozhodující. Musím přemýšlet sama, abych si to ujasnila,‘¹ stává se symbolem žen bojujících za rovnost pohlaví.“

Půl druhé hodiny Patrick Verdier před svým pozorným publikem rozebírá a rozvíjí Ibsenův text. Profesionalita a dokonalá znalost tématu ho bez potíží dovedly až na konec přednášky, ale

¹ *Nora*, přeložili Karel Kraus a Jan Rak.

profesor si nehodlá nic nalhávat: není v nejlepší formě. V hlavě mu víří znepokojivé myšlenky a narušují jeho obvyklý klid.

Už nějakou dobu mezi ním a jeho ženou dochází k třenicím, jejichž důvod nechápe. Cítí, že se v Camillině chování cosi změnilo. Marně to popírá, protože je to zjevné, i když mu tvrdí, že je všechno v pořádku, že on si představuje kdoví co... Něco tu nese-dí. Camille je každý den bez výjimky nervózní, rozčiluje se kvůli hloupostem, sebemenší nesrovnalost ji přehnaně naštvě... A pokud nedává najevo své rozladění zraňujícími slovy a uštvanými gesty, chová se nepřítomně a zírá do prázdna. Patrick už neví, jak s ní jednat. Snaží se pátrat v paměti, hledá původ problému, aby zjistil, jaká událost ty neshody způsobila, jaké nesnáze zkazily obvykle tak pokojnou náladu jeho manželky...

Nechápe to.

Nejvíce ho trápí Camillino zatvrzelé mlčení. Jako by se mu odmítala svěřit. Zpočátku tomu pořádně nevěnoval pozornost, myslel si, že jde jen o pomíjivou únavu, o nějaké bezvýznamné tram-poty. Napětí ale přetrvává a každý další den přináší novou dávku neshod kvůli věcem, které on osobně považuje za malicherné. A když se s ní snaží promluvit o příčinách její celkové podráždě-nosti, Camille se jeho otázkám vyhne nebo ho pošle k šípku. I vůči dceři je méně trpělivá, méně shovívavá, méně ochotná.

„Pane?“

Patrick Verdier, ztracený ve svých chmurných myšlenkách, se-bou mírně trhl. Před ním přešlapuje studentka s úsměvem, který je nesmělý, ale zároveň se chce zalíbit.

„Ano?“

„Promiňte, chtěla jsem s vámi mluvit o mém referátu o Strind-bergovi.“

„Tak mluvte.“

„Vlastně jsem vám ho měla odevzdat příští týden, ale přizná-vám, že jsem se trochu zdržela s vyhledáváním pramenů, tak jsem se vás chtěla zeptat, jestli byste mi nedal ještě jeden týden navíc.“

Patrick Verdier chvíli hledí na děvče před sebou. Stojí před ním s taškou nedbale přehozenou přes rameno. Světlé kaštanové vlasy má rozdělené do dvou dokonalých copů, které jí spadají po obou stranách krku na klíční kosti. Je hezká jako obrázek a s upřímným a důvěřivým pohledem čeká na odpověď.

Aniž by profesor dal najevo, co si o tom myslí, opřel se v židli a sundal si brýle, teď si je čistí hadříkem k tomu určeným.

„Z jakého důvodu jste se zpozdila s těmi rešeršemi, slečno... slečno?“

„Gilletová. Sylvie Gilletová.“

„Ano, slečno Gilletová?“

„No, vlastně jsme měli odevzdat delší práci ze srovnávací gramatiky a já jsem kvůli tomu neměla čas se zabývat Strindbergem.“

Patrick Verdier zamyšleně pokyvuje hlavou, pak si nasazuje brýle.

„Vy na rozdíl od Ibsenovy Nory znáte dobře pravidla, jimiž se řídí fakulta obecně a můj kurz zvláště.“

„Ano,“ připouští studentka a její úsměv neznatelně strnul.

„Fajn. Má vaše morální svědomí za to, že je správné získat čas na provedení určité práce na úkor nějaké jiné?“

„Vlastně to nebylo ani tak kvůli té srovnávací gramatice,“ namítá ihned Sylvie Gilletová, která pochopila, že svou žádost podpořila špatným argumentem.

„Aha!“

„Vlastně jsem měla zdravotní problémy, takže jsem nestíhala tu práci ze srovnávací gramatiky, proto jsem nemohla ještě ani začít rešerše o Strindbergovi.“

„To je ovšem nemilé,“ připouští profesor. „Jde tady podle vás o problém morálky soukromého, nebo veřejného života?“

„Řekla bych, že obou...“

„To mi vysvětlete.“

„Vlastně v základě je to morální problém soukromého života, který se stává problémem veřejného života.“

Patrick Verdier se zatvářil pochybovačně a pak vynesl verdikt: „Mám dojem, že jste *vlastně* správně nepochopila úlohu literatury a jejích etických aspektů. Čekám tedy, že dodáte referát o Strindbergovi v původním termínu a navíc chci, abyste mi napsala srovnávací studii postavy Nory v Ibsenově *Domečku pro panenky* a Julie ve *Slečně Julii* od Augusta Strindberga.“

Když Sylvie Gilletová uslyšela rozsudek, její pěkná tvářička se změnila. Zůstala stát s otevřenými ústy před Patrickem Verdierem, který si jí už nevšímal a ukládal si poznámky a sešity do kufříku. Chudák holka hledá, co by mohla uvést na obranu, ale když vidí záměrně necitelný profesorův postoj, radši mlčí. Potlačila vzlyk poznamenaný trpkostí a bez pozdravení odkráčela.

Patrick Verdier si uložil věci a pak klidně zamířil k východu z posluchárny.

4

Návštěva výukového statku měla vyloženě úspěch: děti se dověděly o dojení krav, mohly se starat o koně, krmit drůbež, posmívat se vepřům a rozplývat se nad nedávno narozenými králíčky. Celé dopoledne se všeho nadšeně účastnily a doslova přiložily i ruku k dílu, neboť si každé dítě vyrobilo vlastní chleba, bochánek ne větší než tenisový míček, který pak snědlo k svačině.

Bavilo se i pět dospělých z doprovodu, učitelky Éliane a Mylène, tělocvikář Bruno, knihovnice Véronique a vychovatelka Sandrine. Obzvláště pěkné počasí a veselá atmosféra vyvolaná vzrušením dětí dodávaly tomuto dni příchut' prázdnin, což přispívalo k všeobecně dobré náladě. Školní rok se chýlil ke konci, a s tím se trochu uvolňovaly profesionální konvence a jiné zdvořilosti. Mylène se vžila zejména do role farmářské učnice, takže ji Bruno přejmenoval na „Mylène Farmer“, což rozveselilo Sandrine a Véronique. Jedině Éliane nepochopila slovní hříčku, nevěděla, že se tak jmenuje jedna kanadská zpěvačka. Dotyčná Mylène vůbec neuměla anglicky a to spojení ji pobavilo jen napůl, myslela si, že Bruno naráží na barvu jejich vlasů. Smála se ale s ostatními, aby nevypadala hloupě.

Dopoledne končilo. Veselí výletníci se rozloučili s Jeanne a Paulem, milými farmáři, kteří se tu o ně starali, a se zvířaty, znovu nastoupili

do autobusu a vydali se k lesu u Čtyř dubů, kde si s chutí uspořádali piknik. Při jídle dospělí na děti dohlíželi, ale pak jim nechali půlhodinku volna, aby si sami snědli přinesený oběd.

Bruno si sedl se zkrříženými nohama rovnou na zem a opřel se o strom. Vedle něj jako jeho dvě skalní fanyanky sedí Sandrine a Véronique. Povídají si, žertují, smějí se, spiklenecky i lehkovážně vtipkují. Mylène a Éliane trochu stranou ukusují sendviče, ale svědomitě nespouštějí oči ze skupiny dětí, které si hrají na pasece. Čas od času jedna nebo druhá křikne na některé dítě, aby se uklidnilo, nevybíhalo z dovoleného prostoru, neválelo se v trávě nebo okamžitě pustilo kamarádův krk.

Místo je idylické. Paseku lemují stromy s hustými listy nejrůznějších odstínů, takže se ve slunečních paprscích podobá zelené schráně vystlané vlnící se travou. Zpěv ptáků doprovází výskot dětí, nebo možná naopak. Vůně lesa se mísí s vůní květin, kterých je louka plná, podobají se barevným skvrnám na impresionistickém obraze. Kromě několika drobných bolístek jsou dopolednem děti nadšené a do odpoledne vstupují s plnou energií.

Mohla by to být dokonalá chvíle. Přesto Mylène není do smíchu. Zjevné spiklenectví Bruna se Sandrine a Véronique jí ukazuje vlastní osamělost, což je pocit, který se jí hluboce vryl do duše od malička tíhnoucí k vrozené strohosti. Její pokusy o uvolnění pokaždé skončí bolestným nezdarem, což jen posiluje její pocit vyloučení. Když se snaží žertovat, zní to falešně, mimo mísu, zesměšňuje se. Nemá smysl pro humor a není pohotová, závidí druhým sebejistotu a nenucenost, jichž mají na rozdávání. Navíc si je dobře vědoma svého nepřitažlivého vzhledu, který s sebou vláčí jako těžké a ostudné břímě. Je jí z toho nanic. S těžkým srdcem proklíná, že je ošklivá, strnulá, nudná a zakomplexovaná.

Když dojedla sendvič, uvědomila si, že si nepíchla inzulin, což měla udělat před jídlem. Je nejvyšší čas, ve spěchu a rozrušení z odjezdu už vynechala ranní dávku. K čemu si brala otcovo pero, když je nepoužije?

Mladá učitelka se rozhlédla, kde by našla trochu samoty. Ve škole nikdo o její nemoci neví. Už tak má spoustu nedostatků a chyb, je zbytečné přidávat ještě cukrovku.

Už tak vzbuzuje v lidech lítost.

Opodál uviděla několik keřů, za nimiž si bude moci píchnout lék stranou pohledů, a hledá v tašce pero.

„Nechci nikomu kazit hezkou chvíli, ale je možná na čase pokračovat v programu,“ navrhuje Éliane, vstává a oprašuje stébla, která se jí zachytila na sukni.

Sandrine, Véronique a Bruno jsou jednohlasně pro. Všichni tři také vstávají a pomáhají hned učitelce posbírat několik odpadků, které tam zapomněly děti. Mylène kradmo hledí na kolegy, nechce se jí se k nim připojit, myslí na nespravedlnost své situace. Pokud teď odejde stranou, můžou se jí začít vyptávat. Mohla by předstírat, že si musí odskočit, ale potměšilá hanba jí brání vymlouvat se i na tak přirozenou potřebu. Její očividné vyloučení ze skupiny pedagogů ji tíží víc, než si je ochotná připustit. Kdyby polední přestávku ukončila ona, je jisté, že by ji hned považovali za otravnou kolegyni, kterou snášejí jen z povinnosti. Éliane se také drží od trojice stranou, tu ale omlouvá její věk a nezdá se, že by jí to sebeméně vadilo.

„Děti!“ volají Sandrine s Véronique. „Pojďte všichni sem! Tady je sraz! Tak pohyb!“

Děti se k nim scházejí v pestrých hloučcích a brzy tvoří semknutou a hlučnou skupinu. Éliane se snaží nastolit klid a pořádek, zatímco poslední malí loudové pospíchají k ostatním.

„Jdete, Mylène?“ volá Sandrine, zatímco Bruno a Véronique rychle počítají školáčky.

„Už běžím,“ odpovídá Mylène a nutí se do úsměvu.

Co se dá dělat, píchne se trochu později, až budou ostatní zaměstnaní jinak.

„OK, všichni jsou tady!“ prohlašuje Bruno spokojeně. Pak zvýší hlas, aby ho všichni dobře slyšeli:

„Začneme soutěž ve stavění domečků!“

Děti ječí nadšením, ale Bruno je rychle zklidní.

„Ticho, jinak nebudeme stavět nic! Žádná soutěž, žádné domečky, vrátíme se do školky a šmytec. Je vám to jasné?“

Všichni se širokým úsměvem přikyvuji. Znají výhrůžky svého tělocvikáře, vždycky to zní ukrutně, ale nikdy na ně nakonec nedojde.

„Utvoříme skupinky po šesti!“ vysvětluje Bruno hlasitě. „Jérémie, jestli tě nezajímá, co povídám, klidně mi to řekni, jo?“

Malý Jérémie zadrží pohyb, kterým chtěl strčit do kamaráda, a okamžitě se zatváří jako andílek, až to Bruna vskrytu rozesměje.

„Každá skupinka bude mít jednoho vedoucího, to znamená jednoho z nás pěti,“ pokračuje učitel a ukáže na sebe a své kolegyně. „Máme dvě hodiny na to, abychom postavili ten nejkrásnější domeček na světě. Vyhraje skupina, která vystaví tu nejsolidnější chaloupku. Je to jasné?“

Děti radostně a hlasitě přisvědčily.

„Výborně! Takže teď do skupinek.“

V následujících minutách Bruno rozděluje děti do pěti skupinek po šesti. Není to jednoduché, protože musí brát ohled na kamarádství i nesympatie, které se v tomto věku u dětí náramně rychle mění. Ti, kdo byli nejlepší kamarádi ještě ráno, teď spolu nechtějí ani promluvit. Jiní, kteří se v poledne nesnášeli, jsou náhle nerozluční přátelé.

Pak Véronique do čela každé skupinky přidělí jednoho dospělého.

Chvilí poté každý svou skupinku přebírá a soutěž je odstartována.

Mylène podobně jako její kolegové nejdřív několika slovy své družstvo motivuje a určí strategii. Ze šesti dětí ve skupině čtyři patří do její třídy: Félicien, Elena, Emma a Harold. Nejdříve tedy dva zbývající, kteří patří do Élianiny třídy, vyběhla, aby jí připomněli svá jména, což Eva a Léo hned učinili.

Pak je odvedla do kouta mýtiny poblíž stromů, aby si našli nejlepší místo na stavění domečku. Při chůzi se snaží zjistit, v čem je které dítě šikovné.

„Slečno Mylène!“ volá Félicien. „Emma s námi nechce jít!“

Mylène přerušená uprostřed věty se otočila. Félicien má pravdu: malá Emma Verdierová se z původního místa ani nehнула, s hlavou zarputile skloněnou se tváří trucovitě a mračí se.

„Emmo, tak půjdeš?“ oslovuje ji učitelka.

Děvčátko se ani nehne a neodpovídá.

„Emmo! Slyšíš mě?“

Stále žádná reakce.

Mylène na chvíli váhá. Nesnáší dětské rozmary a ví, jak tyranská dokáže tahle holčička být, jak umí všechny nutit skákat, jak si ona umane, zná i její zatvrzelost. Emma je tvrdohlavá jako mezek. Dokáže být naprosto okouzlující, ale taky úplně příšerná. Když má zrovna špatný den, dokázala by přinutit i dvě hory, aby se popraly. Má zcela nesmyslné nadání na hašteření, hádky, odmlouvání, hubování, protestování, odmítání, a především s tím pak nikdy nepřestává. Tohle dítě dokáže ve svých pěti letech člověka pořádně otrávit.

Mylène se vrátila k dívence.

„Co se děje, Emmo? Ty nechceš jít stavět domeček?“

Holčička učitelku zpražila pohledem.

„Já chci stavět domeček. Ale ne s tebou!“

Mylène překvapeně povytáhla obočí.

„Aha. A proč, prosím tě?“

Tentokrát dítě zarputile mlčí. Mylène s povzdechem zvedla oči v sloup, pak na holčičku pohlédla poněkud unaveně.

„Dobře, Emmo: nemůžu ztrácet čas s tvým kdovíjakým rozmarem. Jestli nechceš stavět domeček se mnou, nikdo tě k tomu nenutí. Zůstaň tady a počkej, dokud neskončíme.“

Nechala dítě na místě a ostatní děti odvedla s sebou.

„Přece nebudeme riskovat, že soutěž prohrájeme jen proto, že se jedno nesnesitelné dítě rozhodne postavit si hlavu,“ mumlá si

a zrychluje krok směrem ke koutku paseky, kde mají postavit svou chaloupku.

O chvíli později se Mylèna skupinka pustila do práce. Mylène si tu soutěž bere velmi k srdci. Podněcuje mladé stavitele různými pokyny a pokřiky a při řízení stavby jejich budoucího paláce nešetří silami. Nasbírat dřevo různých velikostí, roztrždit je, sestavovat dohromady, učitelka se do všeho pouští směle, ačkoli se ve stavění domečků vyzná stejně málo jako v angličtině. Zatímco povzbuzuje děti při jejich různých úkolech, po očku sleduje, jak na tom jsou se svou stavbou ostatní družstva.

Čtvrt hodiny nato, když je Mylène úplně ponořená do svého poslání, k ní došel Bruno a odvedl ji trochu stranou.

„Mylène... Co má znamenat to s malou Emmou Verdierovou? Ona s vámi nesmí stavět?“

Učitelka údivem vykulila oči.

„Cože?“

„Když jsem se jí ptal, co dělá sama uprostřed mýtiny, řekla, že ty ji ve vaší skupince nechceš...“

Mylène bezděčně vykřikla rozhořčením.

„Ta malá Verdierová je pěkně prolhaná! To ona nechtěla jít s námi!“

„Vážně? A proč?“

„Nemám tušení! Nejspíš se jí dneska nechce na mě koukat...“

„No, poslyš, já nevím, co mezi sebou máte, ale nemůžeš ji nechat takhle samotnou.“

Učitelce začíná docházet trpělivost, tím spíš, že její skupinku zaujalo, co si oba pedagogové tak stranou povídají. Děti přestaly pracovat, takže stavba nabírá zpoždění.

Mylène už otvírala ústa, že odsekne, ale zjevně si to rozmyslila. Beze slova se rázně vydala k děvčátku, které sedí samo uprostřed paseky.

„Tak, Emmo, už by to stačilo! Přestaň se kabonit a pojď stavět s námi!“

Ani nečeká na reakci, rovnou dítě popadne za zápěstí a táhne je ke svému působišti. Děvčátko se nechá vléct a snaží se držet tempo, jaké nasadila učitelka. Malé nožky utíkají vedle Mylène, Emma málem zakopla, ale nakonec rychlosti té šílené chůze stačila.

Když dorazily k pěti ostatním dětem, které celou scénu zvědavě sledovaly, Mylène konečně mezi jejími kamarády Emmu pouští.

„Dobře. Tak se do toho zase dáme!“ prohlásí autoritativně. „Domeček se sám nepostaví. Všichni vědí, co mají dělat? Emmo, ty pomáhej Félicienovi přinášet trochu větší větve. Když je vezmete každý za jeden konec, zvládnete to. Tak šup šup!“

Mylène se ihned pouští do práce tam, kde přestala, dva spojené klacky mají posloužit jako kostra příštířešku, který se podobá spíš indiánskému stanu než skutečnému domečku. Uchopila provázek, ustrihla ho dobrý metr a svazuje jím větve na konci.

„Paní učitelko! Emma brečí!“

„No tak se...“

Učitelka potlačí zaklení i podrážděné gesto. Opět zanechává své činnosti a obrací se k děvčátku, které opravdu pláče, že by se kámen ustrnul.

„Co se děje, Emmo?“ ptá se, aniž dokáže skrýt podráždění. „Proč pláčeš? Teď?“

Holčička místo odpovědi otvírá dokořán pusou a vyrazí dlouhý nekonečný nářek, spíš křičí než pláče. Dělá takový povyk, že okamžitě upoutá pozornost všech dětí i jejich vedoucích po celé mýtině.

„Nechtěla bys přestat ječet jako siréna a vysvětlit mi, co se děje?“ křičí učitelka, jednak z rozčilení, jinak proto, aby ji přes ten řev bylo vůbec slyšet.

„Mylène... Je všechno v pořádku?“

Tentokrát se přišla přeptat Véronique. Knihovnice pomalu přistoupila k Emmě, ale nespouštěla z učitelky tázavý pohled. U dítěte poklekla a přivinula je k sobě, aby je utišila.

„No tak, no tak... Co se děje, Emmo?“

Holčička se podvolila a pomalu se uklidňuje. Tváře má zmáčené slzami, z nosu jí teče, tělíčko se otrásá tíhou zármutku... Véronique vytahuje z kapsy kapesník a dítě utírá.

„Nechceš mi vysvětlit, co tě trápí?“ ptá se opět mírně.

„To paní Mylène...“ potahuje Emma. „Je na mě zlá.“

Mylène, která to vše sledovala, rozhořčeně protestuje. Véronique jí naznačí, aby se uklidnila, ale nespouští dítě z očí.

„Dobře, tak chceš jít ke mně do skupiny?“ navrhuje s vřelým úsměvem.

Emma energicky přikyvuje. Véronique vstává a obrací se k Mylène. Ta ji zpražila rozhořčeným pohledem. Pravé víčko jí začíná cukat a pak se bezděčně zavírá nutkavým mrknutím.

„Já si ji vezmu, ano? Myslím, že to bude lepší.“

„To je vrchol!“ urazila se Mylène. „Je to její vrtoch. Ta holka vás má omotanou kolem prstu.“

„To je možné,“ připouští Véronique. „V každém případě to uděláme tak, aby bylo všechno v pořádku, ano?“

A aniž čeká na učitelčin souhlas, odvádí děvčátko, které se teď vítězoslavně usmívá.

5

Camille Verdierová udýchaně dorazila k Étiennovým dveřím: o dech ji připravuje běh, pohnutí a obavy. Po pěti týdnech cizoložství se ještě pokaždé třese jako list, když se s ním má setkat. Teprve když se mu oddá, zapomíná na vše, na manžela, na dcerku i na to, v jak nesmyslné se ocitla situaci.

Étienne je jako droga: euforizující, úžasně dobrý a nakonec fatální.

V den jejich seznámení nabral její život jakousi nedefinovatelnou příchut', která ji unáší do reality, o jaké do té doby neměla vůbec ponětí. Jeho pohled na věci, na lidi, na místa nebo události nemá nic společného s tím, jak svět vidí ona. Jako by přicházel z jiné planety, z vesmíru, jehož existenci tuší, ale nemá do něj přístup. Z cizí země, v níž pro ni není místo. Když na ni pohlédl, když po ní zatoužil a chtěl ji, otevřel jí dveře do exotické krajiny, která ji okouzluje, ale zároveň léká.

Emoce, které Camille zaplavují posledních pět týdnů, jsou tak silné, že jí vrtá hlavou, jak mohla tolik let žít ve smrtelném nedostatku vášně. Zdá se jí, jako by objevovala existenci svých orgánů: plíce má v jednom ohni, srdce tluče jako o život, kůže ji pálí, útroby se kroutí...

Každíčkový kousek jejího těla je předrážděný.

I její mysl zakouší trápení, jako by odpovídala její tělesné trýzni. Od jejich prvního objetí si klade otázky, které ji dřív nikdy ani nenapadly: Kým ona vlastně je? Co chce? Jakým směrem se má ve svém životě vydat? Miluje ještě manžela? Má mluvit, má mlčet? Má její život smysl? Co jí chystá budoucnost?

Camille má pocit, jak by se ocitla v očištění, zachycená mezi peklem zrady a rájem lásky...

„Dobrý den...“

Zatímco popadala dech, dveře se otevřely. Objevuje se v nich Étienne, ale hned ustupuje, aby mohla vejít. Camille vchází do místnosti, nespouštějíc ho z očí, a už je spojuje rozkoš, která je čeká. Od světa je oddělila jakási bublina, kraj vzácného štěstí, hranice extáze. Počkala, až zavře dveře, a přitiskla se k němu; objal ji, choulí se k němu, chytá ústy jeho rty a něžně naznačuje kousnutí. Několik dlouhých vteřin spolu beze slova, bez jiného zvuku než jejich splývající dech komunikují řečí těla, propadají se do víru vzájemné přitažlivosti. Étienne ji pevně tiskne k sobě, jednou ruku na jejích bedrech, zatímco druhá už tápe pod sukni, dotýká se stehů, pomalu stoupá k látkovému trojúhelníku kalhotek. Camille zavírá oči. Pootevřenými ústy smyslně vzdychá, cítí, jak Étiennovy prsty vklouzly do nitra její touhy, laská ji, nekonečně pomalu se s ní mazlí a nespouští z ní pohled...

Následující hodina se protahuje do krajnosti jako gumička natažená tak, že může kdykoli prasknout. Oba milenci ponoření do svých rozkoší dobře vědí, jak je ta chvíle pomíjivá. Objímají se, čichají se, ochutnávají, jeden se zmocňuje druhého do posledního zasténání.

Étienne žije v malém bytě v centru pár ulic od Camilliny kanceláře. Je šéfkuchařem v restauraci, takže většinou pracuje večer a v noci. Tento časový posun ho nutí vést život mimo rámce, v jakých vybuodovala svou existenci Camille. Jejich jediným styčným bodem je nejspíš to, jak vášnivě oba milují svou práci. Ani jeden

z nich nezná pondělní nechuť vstávat a nesdílí po celý týden věčně omílané vtípky na toto téma.

Étiennovi začíná služba v osmnáct hodin, aby uvařil hlavní chody a přílohy. Obvykle přípravu udělala už obědová směna. Kuchyň otvírá oficiálně v osmnáct hodin, ale první zákazníci se objevují spíš kolem půl osmé. Během první půl hodiny se podávají hlavně polévky a hotová jídla. Tou dobou se setkávají hosté, kteří se vracejí z práce a nechce se jim doma vařit, s těmi, kteří jdou na nějaké představení a před ním v rychlosti snědí něco malého.

V kuchyni se práce rozjíždí jako vlak vyjíždějící pomalu z nádraží. Teprve kolem osmé rytmus zrychluje. Mezi půl devátou a desátou hodinou dosahují cestovní rychlosti: ani chvilka oddechu, ale rytmus drží. Po desáté hodině se tempo snižuje. To je to nejhorší, protože vědí, že za chvíli znovu zrychlí pro druhou vlnu. Tentokrát to budou hosté vracející se z kin nebo divadel. Tanec začíná znovu a tehdy se kuchyň začíná přehřívat. Je těžší držet rytmus, protože v deset došlo k fatálnímu zpomalení a rychlostní páku povolili. Tak to půjde až do půlnoci, někdy do půl jedné.

Potom je sice kuchyň zavřená, ale Étienne a jeho lidé musejí všechno umýt a uklidit, což jim zabere průměrně tak hodinu. Kolem druhé ranní si dají pauzu, upustí páru, dají si skleničku. Obvykle poslední. Která mívá neblahou tendenci se opakovat.

Étienne se vracívá domů kolem čtvrté ráno. Málokdy je opilý, nepije pro otupení. Vlastně pije málo, jde mu hlavně o oddech a zklidnění mysli, jež mu víno přináší. Taky o kontakt s kolegy, z některých se stali dobří kamarádi. Dbá také na to, aby se nevracel příliš brzy; jen těsně před okamžikem, kdy na něj přijde spánek. Aby zapomněl, že je sám, a to ne z vlastního rozhodnutí. Étienne umlčuje samotou tím, že vystupuje jako zatvrzelý svobodný mládenec, kterému takový život zdánlivě vyhovuje se vším všudy.

Právě to na něm Camille kromě jiného obdivuje, onu zdánlivou sílu, která mu nikdy nechybí. Blok betonu, neochvějný a nezničitelný. Ohromně uklidňující. Ve skutečnosti je naprostý opak jejího

manžela. Jeden je ryzí intelektuál, druhý je duší manuálně pracující člověk. Patrick vypadá křehce a zranitelně, Étienne jako by byl tesaný ze žuly. Patrick je společenský, Étienne spíše samotář. Patrick je nenapravitelně usedlý, Étienne má rád pohyb, cesty, volný prostor. Jeden mluví hodně, druhý většinou mlčí.

Když jsou spolu, Étienne toho moc nenapovídá, ale to od něj Camille ani neočekává.

Zato naslouchá, čímž se také jasně liší od jejího manžela.

Po milování, když se jejich uspokojená těla uvolnila, se Camille zmínila o hlubinách, které ji pohlcují, když je od něj daleko. O sžíravém pocitu samoty spojené s hanbou, že podvádí manžela – přímého a poctivého muže, kterého si váží a který je otcem její dcery. Děsí se toho, že by se jednou mohl dozvědět pravdu. Zná ho. Ví, že by ho to zlomilo. Ví také, že by jí nevěru nikdy neodpustil a jejich vztah by tím byl nenapravitelně zničený. Víc než čehokoli jiného se bojí, aby si ho neznepřátelila: pod přívětivým a zdvořilým zevnějškem je Patrick schopný břitkého chladu, který mrazí do morku kostí. Když se hádají a on se z nějakého důvodu cítí dotčený, mívá Camille pocit, jako by úplně přestal reagovat lidsky. Je pak povýšený, opovržlivý, odměřený a zdá se, že se k němu nikdo a nic nedostane. Panuje mezi nimi takové napětí, že ona z toho má nervy nadranc. Cítí, jak ji jeho přístup ničí, a trvá několik dní, než se mu zase zacelí krunýř, jímž se obrnil. Někdy se dokonce stává, že se mu přijde omluvit, přestože je přesvědčená, že v jejich sporu měla pravdu ona, a to jen proto, aby se přestal kabonit a byl zase milý a pozorný.

Nejvíce má manželovi za zlé, že z ní udělal to, čím se stala. Má pocit, že se od ní očekává jen role manželky a matky, dvě kůže, do nichž střídavě vklouzne podle daného denního rozvrhu. Kým je ale ve skutečnosti? Kde je ta dívka, která kráčela životem hrdě a s důvěrou? Už jen to, že si tuto otázku klade, v ní vyvolává pocit, že v sobě znovu nachází kousek té, jíž kdysi bývala předtím, než se vdala za Patricka. Než na sebe vzala kostým manželky, který

jí během času připadal stále těsnější. Když se narodila Emma, vklouzla do nového kostýmu, který se jí časem podařilo upravit na svou velikost. Nyní se vzteká v oblečení ženy, v níž se nepoznává.

To Étienne v ní tu někdejší dívku poznal na první pohled. Nebo přinejmenším existuje v jeho pohledu, a to je naprosto úžasné. Camille neví, jakým zázrakem se mu podařilo ji vzkřísit.

Na to čelit rozvodu se však přece jen necítí. Už jen představa střídavé péče o Emmu jí rve srdce. Nikdy by nesnesla vídat ji jen každý druhý týden. Nepříjemná jí připadá i možnost připravit ji o otce.

A kromě toho jsou její city k manželovi složité.

Samozřejmě je už dávno začala podkopávat rutina všedního života, vždyť zvykem se vašeň vytrácí. Léta postupně nahlodala přísliby štěstí, jehož věčnost se změnila v tíživé dožití. Přesto si Camille není úplně jistá, že už k Patrickovi nic necítí.

Ve skutečnosti se cítí jako ve svěráku, na jedné straně jí sžírá vašeň, bez níž se už nedokáže obejít, na druhé straně potřebuje ke štěstí solidnost rodinného mikrokosmu a měla by ho chránit.

Dvakrát se pokusila vztah s Étienнем ukončit. Pokaždé mu o pár dní později znovu padla do náruče, ztracená, zmatená, nešťastná a sklíčená, sotva svůj vlastní stín. Bez něj se její dny točí na prázdno, hodiny se rozpadají, vteřiny jsou jako melasa táhnoucí se na prstech, lepí to, prosakuje, nedá se toho zbavit. Probuzení ráno, kdy myšlenky sotva proniknou na hladinu mysli a probodnou duši ještě živou vzpomínkou na milence, bývá bolestné. Večer se spánek až do vyčerpání skrývá a ona ho poslepu hledá a zoufale se lituje.

Už pět týdnů udává rytmus jejím dnům nejtěsnější kontakt s Étienнем. Hlasové zprávy, esemesky, e-maily, telefonáty a tajné schůzky se jí staly jedinými měřítky času. Vynakládá hromadu důvtipu, jak si uchovat důkazy jejich lásky, aniž by hrozilo, že je náhodou objeví Patrick, což od ní vyžaduje bdělost v každíčkém okamžiku.

Už pět týdnů nemá její život bez Étiennea smysl. Spolu stvrzují slavnostní ráz svých emocí v lehkosti štěstí, které hraničí s dokonalostí. S ním je trpělivý, zvědavý, udivený. Jeho sebejistota vyvolává smělost, kterou se jí už drahnou dobu nedařilo v sobě nalézat. S ním se cítí silná, jedinečná a vzácná. Doplnují se a objevují, hlubocí a zároveň jako v nebi.

Camille miluje utajené obědy, které sdílejí v koutě nepravděpodobných putyk, kde nehrozí, že by padli na někoho známého. Cení si jejich hovorů o všem možném, jejich užaslého mlčení, jejich nesignifických záchvatů smíchu, a dokonce i absurdních situací, jimž jsou někdy kvůli utajování vystaveni. Směje se sama pro sebe, když si vzpomene na slunné odpoledne, kdy využili tepla a procházeli se ve čtvrti vzdálené od těch, kde se obvykle pohybovala. Bez ohledu na základní opatrnost se zavěsila do Étiennea, jen tak kvůli zdání, že na chvíli jsou normální dvojice. Vystavovali se pohledům pod ochranou anonymnosti. Samozřejmě právě tehdy potkala sousedku, ohromenou, že ji vidí s jiným mužem než manželem. Camille málem propadla panice. Étienne na sobě měl sluneční brýle, takže se okamžitě proměnil ve slepce, jemuž Camille v dobrotě své duše pomáhá se orientovat a najít cestu. Předstíral vděčnost a nechal se vést asi sto metrů, přičemž neustále klopytal a do něčeho narážel. Camillina hrůza se změnila v pobavení a od té doby ji má sousedka v úctě.

Leží vedle sebe vyčerpaně a spokojeně a pomalu se vzpamatovávají.

„Protože ses o tom vůbec nezmínila, znamená to, že tvoje dcera tvému manželovi nic neprozradila...“ mumlá Étienne a hledí Camille po vlasech.

Camille se mu schoulila pevněji do náruče.

„Ne. Nic neřekla. Ale může k tomu kdykoli dojít.“

„A tobě něco říkala?“

Camille zavrtěla hlavou.

„Je jí teprve pět. Nevím, do jaké míry si uvědomuje, v jak choulostivé situaci nás zastihla. Když jsem za tebou zavřela dveře, dělala jsem, jako by všechno bylo úplně normální. Zeptala se, kdo jsi, a já jí jen řekla: starý přítel.“

„Starý přítel?“ opakuje posměšně Étienne.

Spiklenecky po sobě koukli. Étienne vyloudil senilní výraz, Camille se rozesmála.

„Myslíš, že bych to měla říct otevřeně?“ zeptala se vzápětí, opět vážná.

Opatrné mlčení. V jeho pohledu vycítila drobeček znepokojení.

„Co? Komu?“

„Emmě,“ odpověděla, jako by se to rozumělo samo sebou. „To, co včera viděla...“

Étiennovy rysy se neznatelně uklidnily, ale Camille to neuniklo.

„Co sis myslel?“

„Myslel jsem, že o nás chceš říct manželovi...“

„Vadilo by ti to?“

Pokrčil rameny a odvrátil pohled.

„Není nám dobře právě takhle?“

Odpověď zní lehce, ale Camille ztěžklo srdce. Étienne od ní nikdy nic nepožadoval, což ji uklidňuje, ale zároveň zraňuje. Cítí, že počáteční kouzlo se vytrácí, že Étienne už není tak žhavý, je ledabylejší. Ráda by v něm vyvolala stejné rozpaky, jaké pociťuje sama, stejné sny o opovážlivosti, o vítězství opojení nad rozumem. Jenže v Étiennově chování už nějakou dobu vidí klid, který je podle jejího mínění neslučitelný se silou jejich lásky.

„Musím jít,“ prohlásila s pohledem na hodinky.

Vyskočila, kvapně posbírala rozházené svršky a zmizela v koupelně.

O chvíli později ji Étienne doprovází ke dveřím bytu.

„Zavolám, jak budu moct,“ slibuje mu.

Když konečně zmizela na schodišti, Étienne zůstal chvíli na prahu zamyšleně stát.

Líbánky končí. Camille mu začíná jít na nervy.

Tyhle bouřící se manželky, které v cizoložství hledají záchvěvy ztraceného mládí, zná dobře. Vzorné ženy, které se celé roky usilovně snažily hrát stereotypní roli spokojené matky rodu, a jakmile uvíznou mezi čtyřmi stěnami, zuby nehty se snaží dostat ven. Ano, zná je jako své boty, ty ženské, které náhle popřou schéma života, za jakým se ze všech sil honily, manžela, který je živí, děti, které uspokojují jejich základní instinkty. Jednoho krásného dne se vzbudí s nepotlačitelnou chutí získat zpátky pozlátko svobody, dokázat samy sobě, že stále umějí být takové, jaké byly ve dvaceti.

Jako by na ně nepůsobil čas. Jako by byly nesmrtelné.

Camille nikdy manžela neopustí, tím si je jistý. Má rád ty kradené okamžiky, které s ní sdílí, ví, že veškerou pikantnost jejich vztahu dodává utajování. Už má za sebou věk falešných slibů a není si vůbec jistý, že bych chtěl znovu začínat od začátku se životem ve dvojici, vystavit zakázané ovoce úskalí všedního života, riskovat, že ho zbaví kouzla nedovolenosti.

Právě v tomhle okamžiku ví, že ve svém věku už nehodlá marnit čas.